

Պարույր Սևակ

Խենթը

Ես նայում եմ իմ ձեռքերին,
Ա՛յնպես նայում,
Որ դիտողը ինձ կարող է խենթ համարել:
Նայո՛ւմ-նայո՛ւմ,
Շուտ ու մոտ եմ տալիս այնպե՛ս,
Քարկըտիկ եմ կարծես խաղում առանց քարի:
Ու նրանց հետ խոսում եմ ես
(Նաև խոսո՛ւմ)
Եվ համարյա նույն լրջությամբ,
Ինչպես Համլետ արքայագն՝ լերկ գանգի հետ,
Որովհետև... այս ձեռքե՛րը,
Միայն սրա՛նք,
Սրա՛նք պիտի լոկ վկայեն,
Թե եղե՞լ ես դու իմ կյանքում,
Ունեցե՞լ եմ երբևէ քեզ,
Ջգացե՞լ եմ քեզ՝ համի պես,
Ապրե՞լ եմ քեզ՝ ցավի նման:
Այս ձեռքե՛րը,
Միայն սրա՛նք,
Սրա՛նք պիտի լոկ վկայեն,
Որովհետև...

Ինձ եղածը մտապատրանք է լոկ թվում,
Կարդացած վե՛պ,
Ուրիշ մեկի պատմած երա՛գ:
Ու չեմ հիշում մինչև անգամ քո դեմքը ես
Տանջում եմ ինձ,
Չեմ ներում ինձ,
Ատում եմ ինձ,
Բայց... չե՛մ հիշում դեմքըդ անգամ:
Միայն սիրված ու համբուրված աչքերը քո,
Ասես քեզնից ընդմիշտ պոկված,
Ուր նայում եմ՝ ինձ են նայում,
Ուր թեքվում եմ՝ գտնում են ինձ,
Այն Բախտի պես,
Որ դիցապաշտ հին հույներին
Հետևում էր ամբողջ կյանքում...
Անգամ դեմքդ չեմ հիշում ես...
Ու թե հիշեն՝
Միա՛յն սրանք,
Լոկ ձեռքե՛րըս պիտի հիշեն
Ու վկայեն, որ դու կայի՛ր,
Որ դու եղա՛ր:
Իրո՛ք եղար:
Միայն սրա՛նք պիտի հիշեն
Քո ձևե՛րը,
Մա՛շկը,
Հո՛տը,
Սարսո՛ւտը,-
Քեզ՝ ամբողջովի՛ն...
Ու չնայե՞մ իմ ձեռքերին
Ու չնայե՞մ այնպե՛ս, այնքա՛ն,

Որ դիտողը ինձ կարծի... խենթ:

Ու թե կարծի՝ կսխալվի...

11.III.1964թ.

Դիլիջան